

Celebrarea Jubileului:

Fericita Elena Guerra „Misionara Duhului Sfânt”

Christof Hemberger

Fericita Elena Guerra (1835-1914) este cunoscută în istoria Reînnoirii Carismatice ca o persoană care a pregătit calea. În mod curajos, ea și-a urmat îndemnul din inimă: Duhul Sfânt trebuie să-și găsească iar un loc în conștiința Bisericii! Dar cine a fost această femeie care a făcut ca un secol întreg să fie numit „epoca Duhului Sfânt” – și ce a realizat ea cu adevărat?

Fericita Elena Guerra s-a născut într-o bogată familie aristocrată și a fost educată corespunzător poziției sale. Natura ei a fost modelată de dorința de „a face bine pentru Dumnezeu”; inima ei ardea de dorința convertirii necredincioșilor, iar în mod voluntar a vizitat săracii și bolnavii din orașul său. Intențiile și gândurile spirituale și le-a notat în mici broșuri și tratate. Elena a adunat în jurul ei oameni cu aceleași idei și, încă de tânără, a fondat grupuri și inițiative de rugăciune („Cenacolul mondial perpetuu”) și Congregația „Surorilor Oblate ale Duhului Sfânt”.

Dorința Fericitei Elena a fost să-i conducă pe oameni la o legătură mai strânsă cu Duhul Sfânt. Biserica și societatea – spunea Fericita Elena – au nevoie de Duhul Sfânt mai mult ca oricând pentru propria reînnoire și reînviore! Era neobosită în misiunea aceasta; a încurajat rugăciunea către Duhul Sfânt și a purtat corespondență prin scrisori cu preoți și episcopi, îndemnându-i să propovăduiască și să predice despre Duhul Sfânt. În jurnalele sale, Fericita Elena se autointitula „o sărmană slujitoare a Duhului Sfânt” și chiar „un hamal al Duhului Sfânt”. Cum reacția la eforturile sale părea totuși prea mică, dorința de a-i solicita Papei sprijinul și răspândirea globală a intenției sale s-a dezvoltat mai intens în ea.

Mesajul Fericitei Elena a fost primit de Papa Leon al XIII-lea (1810-1903) cu promptitudine și deschidere: după doar trei săptămâni de la prima ei scrisoare, Papa a introdus o perioadă solemnă de rugăciune la Duhul Sfânt, între Înălțare și Rusalii (cunoscută acum drept novena de Rusalii). Între anii 1895 și 1903, Fericita Elena a transmis în total 13 scrisori către Papă. Ea l-a îndemnat să le recomande insistent episcopilor ca să se roage împreună cu credincioșii pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt, precum și pentru unitatea tuturor creștinilor, pe care numai Duhul Sfânt o poate împlini. În 1897, Papa Leon al XIII-lea a răspuns dorinței Elenei scriind o enciclică („Divinum illud munus”) despre Duhul Sfânt. În acest document de învățătură se vorbește despre admirația Duhului Sfânt și a darurilor sale.

În timp ce, în 1900, Papa Leon a consacrat omenirea Inimii lui Isus, cu ocazia Anului Sfânt, Fericita Elena a simțit un imbold în inima ei de a-l ruga pe Papă să înceapă noul secol prin a cere coborârea Duhului Sfânt. Papa Leon a urmat această sugestie și a cântat imnul „Veni Creator Spiritus” (Vino, Duhule Creator) în numele întregii Biserici. Această rugăciune nu a rămas fără efect. În aceeași zi, Duhul Sfânt chiar a venit cu darurile sale ca în zilele primilor creștini. Cu toate acestea, rugăciunea a găsit un răspuns diferit decât se așteptau Fericita Elena și Papa: Duhul Sfânt a fost experimentat într-un mod nou mai întâi de persoane din afara Bisericii Catolice, care l-au căutat cu seriozitate în rugăciune. În seara aceleiași zile în care Papa s-a rugat la Roma, un grup de protestanți americani, adunați în jurul lui Charles Fox Parham (1873-1923), au experimentat revărsarea Duhului Sfânt și a darurilor sale. Un al doilea eveniment de început pentru așa-zisa mișcare pentecostală a fost o renaștere în cadrul Misiunii de pe strada Azusa din Los Angeles, conduse de afro-americanul William J. Seymour. Duhul Sfânt nu a ținut cont de granițele confesionale... A trecut ceva

timp până când și membrii Bisericii Catolice au primit efuziunea Duhului Sfânt și au experimentat revărsarea carismelor în 1967, pe care până azi o considerăm ca punct de pornire a Reînnoirii Carismatice din cadrul Bisericii Catolice, pe care în 2017 o celebrăm în cadrul Jubileului de 50 de ani.

Exact în timpul în care Biserica noastră a suferit unele schimbări majore (dezintegrarea puterii seculare a papilor și pierderea statelor papale din timpul Fericitei Elena Guerra) această mică, neimpresionantă soră a ajutat Biserica să se reorienteze către o putere a Bisericii care nu se bazează pe reguli sau armate și care fusese uitată pentru un timp îndelungat: puterea Duhului Sfânt.

La beatificarea ei din 26 aprilie 1959, Papa Ioan al XIII-lea a numit-o „misionara venerării Duhului Sfânt în timpurile noastre”, atestând astfel vocația extraordinară a Fericitei Elena în Biserică și pentru Biserică, vocație pe care a trăit-o în mod curajos – și care o face astfel un model pentru noi în ziua de azi.

Pentecostalism și ecumenism spiritual

Charles Whitehead

Secolul al XX-lea a fost deja descris de istorici ai Bisericii ca fiind „Secolul Duhului Sfânt”. De ce? Știm deja că pe 1 ianuarie 1901, Papa Leon al XIII-lea s-a rugat ca Duhul Sfânt să vină din nou cu putere asupra întregii Biserici și a cântat „Veni Creator Spiritus!” în capela sa privată. Aceasta a coincis cu o experiență a puterii Duhului Sfânt la Școala Biblică Protestantă Bethel din Topeka, Kansas, urmată de alte evenimente similare, iar în 1906 în California, Los Angeles, strada Azusa, numărul 312 prin reînvierea unei slabe Biserici misionare aflate în declin, păstorită de William J. Seymour, un descendent al sclavilor africani. Acestea au anunțat nașterea mișcărilor pentecostale și carismatice, care vor fi regăsite numaidecât în Biserici din întreaga lume.

Când William J. Seymour a predicat în strada Azusa, în 1906, despre importanța de a fi deschis prezenței supranaturale a Duhului, comunitatea mică și multi-etnică a experimentat manifestări frecvente ale puterii supranaturale și a darurilor carismatice. Atât de captivantă a fost această experiență, încât creștinii protestanți din toată America au început să vină în strada Azusa pentru a beneficia de ea. Cei mai mulți au experimentat efuziunea Duhului Sfânt și s-au întors în propriile lor Biserici plini de bucuria, iubirea și puterea lui, însă doar pentru a fi respinși de comunitățile lor. Deloc surprinzător, mulți dintre ei și-au părăsit Bisericile și au format noi fraternități cu cei care împărtășeau experiența puterii transformatoare a Duhului. Curând au devenit cunoscuți sub denumirea de pentecostali și astfel au dat naștere uneia dintre cele mai importante mișcări din istoria creștinismului. Însă, lucrul minunat, care ar fi trebuit să conducă la creșterea puterii Bisericilor existente în întreaga lume, era în pericol să sfârșească drept o nouă confesiune în trupul lui Cristos, cu propriile sale expresii de credință și practică. Cu toate acestea, prin anii 1960, cu ajutorul ministerului profetic al liderilor pentecostali, precum David du Plessis, această dimensiune de reînnoire adusă de viața carismatică a izbucnit în diferite confesiuni: anglicană, episcopaliană, baptistă, metodistă, luterană și reformată și, în cele din urmă, în Biserica Catolică, în rândul unui grup de studenți, în 1967. Reînnoirea Carismatică Catolică (RCC), după cum e cunoscută acum, s-a răspândit cu repeziciune în întreaga lume și încă de la început a avut legături strânse cu pentecostalii și

cu Noile Biserici care erau în creștere în mod rapid și Înfrățiri Carismatice Independente, precum și cu alte confesiuni carismatice. Papa Francisc a declarat în mod clar, în mare parte din acest motiv, că ei toți ar trebui să fie incluși cu căldură, pe drept și nu doar ca oaspeți, în cea de-a 50-a celebrare a Jubileului nostru.

Pe 1 iunie 2014, la Roma, el a citat din primul document de la Malines 5,3: „Reînnoirea Carismatică este ecumenică prin însăși natura sa. Reînnoirea Carismatică se bucură de ceea ce realizează Duhul Sfânt în celelalte Biserici”. Cu toate că acceptă pe deplin că există importante diferențe pastorale și teologice între noi, Papa Francisc crede cu pasiune în „ecumenismul spiritual”. Asta înseamnă a construi relații pozitive cu membrii acestor Biserici, astfel încât să ne rugăm și să lucrăm împreună cât mai mult posibil. Aici toți avem roluri importante de jucat, întrucât, după cuvintele Papei Francisc: „Rămânem uniți în iubirea pe care Domnul Isus le-o cere tuturor oamenilor și în rugăciunea către Duhul Sfânt, pentru a ajunge la această unitate care este necesară pentru evanghelizarea în numele lui Isus” (Roma, 1 iunie 2014). Un minunat semn al progresului la care ajunseseam cu toții, chiar și înainte ca Francisc să fie ales papă, a apărut în 2004, când am avut onoarea de a fi invitat ca singurul membru nepenticostal al celor 12 puternice Cabinete centenare în Strada Azusa, care se întâlneau regulat pentru pregătirea marii întâlniri internaționale pentru mii de lideri penticostali, care a avut loc la Los Angeles în aprilie 2006, pentru a celebra 100 de ani de la nașterea penticostalismului.

Prin urmare, să le aducem mulțumiri tuturor fraților și surorilor noastre – penticostali și carismatici; să ne rugăm și să lucrăm mereu împreună, în toate ocaziile, ca răspuns la rugăciunea lui Isus: „Ca toți să fie una, Tată... ca lumea să creadă că tu m-ai trimis.” (*In* 17,21).

Fii informat cu privire la evenimentul REÎNNOIRII CARISMATICE CATOLICE JUBILEUL DE AUR 2017: www.ccrgoldenjubilee2017.org

ÎMPREUNĂ PENTRU EUROPA

Christof Hemberger

Înainte de începutul celui de al treilea mileniu, au avut loc două evenimente semnificative, care i-au încurajat pe liderii de comunități și mișcări să formeze rețeaua „Împreună pentru Europa” (together4Europe.org).

Mai întâi, în anul 1998, Sfântul Ioan Paul al II-lea a invitat toate mișcările ecleziale și comunitățile la Roma. Această întâlnire a scos la iveală cât de multe sunt! Al doilea eveniment a avut loc în anul următor la Augsburg, în Germania. Reprezentanții ai Bisericilor Protestante și Vaticanul au semnat un document important, intitulat: „Declarația unită cu privire la doctrina justificării”. După aceste momente istorice, mai mulți lideri (catolici și protestanți) din Europa au început să se întâlnească ocazional. Relațiile au început să crească și să se extindă la grupuri mai mari. Curând, cei implicați și-au dat seama că facem parte cu toții din Trupul lui Cristos și, în virtutea Botezului nostru, suntem frați și surori în Domnul. Că suntem o binecuvântare unii pentru alții! Acest lucru a generat un moment profund de căință și reconciliere, recunoscând nevoia de a ne ierta unii pe alții pentru toate rănilor pe care le-am provocat prin gândurile, cuvintele sau faptele noastre.

Din aceste „întâlniri ca între prieteni” s-a născut o rețea, numită „Împreună pentru Europa”. Liderii Comitetelor RCC din Europa și ai Comitetelor Naționale de Slujire ale RCC fac parte din această rețea. Din comitetul director face parte și președintele ICCRS, precum și președintele Subcomitetului European ICCRS. Cei care aparțin acestei rețele au recunoscut că istoria noastră, rădăcinile noastre și spiritualitățile noastre sunt diferite, dar au concluzionat că nu e nevoie să construim un nou trup în Trupul lui Cristos. Suntem de asemenea conștienți că, deși aparținem diferitelor confesiuni, suntem frați și surori în Cristos, și de aceea suntem uniți în iubirea noastră față de Isus Cristos și în dorința noastră de a trăi în unitate. Noi arătăm lumii că unitatea este posibilă prin reconciliere și acceptarea reciprocă în calitate de frați și surori în Domnul. Sunt diferite ocazii, cum ar fi conferințele sau evenimentele, în care ne întâlnim pentru a arăta că unitatea este posibilă.

Ultima conferință a avut loc la München, în Germania, în iulie 2016, urmată de o întrunire publică. Programul a fost proaspăt și încurajator, cu declarații din partea episcopilor, politicianilor și liderilor, precum și cu momente de mărturii și rugăciuni. Participanții au avut oportunitatea de a se cunoaște reciproc și de a cunoaște diferitele stiluri și spiritualități reprezentate. N-am avut niciodată sentimentul așa de puternic al unității.

Inspirat de apropiata aniversare a reformei, s-a organizat o întrunire în centrul din München, intitulată „500 de ani de separare sunt de ajuns”. „Împreună pentru Europa” a proclamat public: „Deși suntem diferiți în multe aspecte, unitatea este posibilă!”. Un mesaj nu tocmai popular în Europa zilelor noastre. Pe scenă au vorbit episcopi din toate Bisericile majore. Cardinalul Kurt Koch (președintele Consiliului papal pentru promovarea unității dintre creștini), Cardinalul Reinhard Marx (arhiepiscop de München) și Cardinalul Walter Kasper, alături de alți reprezentanți ai Bisericilor creștine, au transmis o încurajare minunată. Momentul forte a fost un mesaj video cu Papa Francisc, care a spus că cea mai mare mărturie pe care creștinii o pot da în aceste zile este unitatea și iubirea dintre ei.

Acest eveniment a arătat lumii din jurul nostru că noi, creștinii, putem face o schimbare. Suntem chemați să căutăm unitatea și să trăim în unitate unii cu alții, să fim o mărturie a iubirii lui Dumnezeu într-o lume ce are nevoie – mai mult ca oricând – de iubire, pace și unitate.

**AJUTOR! ICCRS are nevoie de TINE
ca să ajungă la mai mulți oameni pentru Domnul!**

ICCRS are nevoie de oameni bine organizați și responsabili, cu talentul de a vorbi mai multe limbi, pentru a-și oferi *slujirea voluntară* către RCC din lumea întreagă. Textele sunt în general traduse din engleză în italiană, spaniolă, franceză, germană și portugheză.

Pentru mai multe informații, vizitați www.iccrs.org.

ȘTIRI DIN LUME

Vă rugăm să ne trimiteți știri despre grupurile/comunitățile voastre sau CNS către newsletter@iccrs.org.

Comunitatea Isus Înviat – statutul internațional

La data de 26 noiembrie, Comunitatea *Isus Înviat* (Comunità Gesù Risorto) a celebrat cu bucurie Sfânta Liturghie în Bazilica Arca Papală a Sfântului Ioan din Lateran, la Roma, spre a-i mulțumi Domnului pentru aprobarea finală a statutului său internațional de către Consiliul Pontifical pentru Laici, aprobare conferită la data de 3 aprilie 2016, în duminica Divinei Milostiviri. Comunitatea, ale cărei carisme principale sunt rugăciunea de laudă și evanghelizarea, are aproape 18.000 de membri și e răspândită în 14 țări. Jude Muscat a participat la eveniment, reprezentând Consiliul ICCRS.

FORMAREA ICCRS – vizitați www.iccrs.org sau trimiteți e-mail pe adresa formation@iccrs.org pentru mai multe informații despre programele noastre de formare.

CFL (cursul de formare pentru lideri) California

14-24 septembrie 2017

Contact: Carreno Yaneth → yaneth.carreno@adp.com

CFL Zambia

15-22 octombrie 2017

Contact: Lawrence Kalando → lawrencekalando@gmail.com

Cursul ICCRS de formare a liderilor, o școală cu durata de o săptămână, este un ajutor în dezvoltarea darului conducerii în cadrul Reînnoirii Carismatice Catolice din lume. În acest sens, ICCRS se bucură de parteneriatul cu realitățile carismatice locale, pentru a putea oferi acest program de o săptămână care va chema și înzestra noi lideri, dar îi va și întări și încuraja pe liderii actuali.

Cursul include zilnic: Sfânta Liturghie, rugăciunea Breviarului și rugăciunea de laudă carismatică. În plus, de-a lungul acestui program vor fi momente de fraternitate și construire a comunității, precum și oportunitatea ca participanții să primească rugăciune asupra lor.

CFM (Cursul de formare pentru mijlocire) Botswana

6-11 noiembrie 2017

Contact: Alice Binny → modisenyanea@bob.bw

CFM (Cursul de formare pentru mijlocire) Germania

1-7 octombrie 2018

Contact: Christof Hemberger → christof.hemberger@erneuerung.de

Este un nou program ICCRS de formare pentru ministerul de mijlocire profetică. Cursul internațional de mijlocire „Chemarea la mijlocirea profetică” este un eveniment al Slujirii Reînnoirii Carismatice Catolice Internaționale (ICCRS). Este un dar către Biserică în ajunul marii celebrări a Jubileului. Este o școală cu durata de o săptămână. Reprezintă realizarea concretă a dorinței de a forma o familie mare de mijlocitori în întreaga lume. Mijlocirea, făcând parte din inima evanghelizării și misiunii, este bine înrădăcinată în tradiția catolică. Îi privește pe toți creștinii, nu doar pe membrii unui anumit grup sau ai unei anumite mișcări.

Trezește-te din amorțeală
Francis Edo Olotu

Roadele pe care le-a avut Reînnoirea în viața catolicilor, la începuturi, în 1967, nu au lăsat niciun dubiu că reînnoirea este o lucrare a Duhului Sfânt și cu timpul a fost acceptată de întreaga Biserică Catolică. Reînnoirea a adus prospețime în viața Bisericii și oamenii atinși de puterea Duhului Sfânt au experimentat convertiri, rugăciuni de laudă expresive, rugăciuni spontane, vorbire în limbi, vindecări și miracole, profeții, evanghelizări și alte daruri spirituale. Totuși, pe măsură ce ne apropiem de Jubileul de Aur al Reînnoirii Catolice din 2017, putem să ne întrebăm dacă ardoarea noastră și-a păstrat vigoarea cu trecerea anilor? Amorțirea spirituală este o stare de indiferență față de Dumnezeu și față de chemarea lui în viața noastră; amorțeala se insinuează și în creștinii zeloși de odinioară. Oamenii permit adeseori ca focul Reînnoirii să scadă treptat și să ajungă la căldicel și amorțeală, dacă nu sunt în alertă permanentă din punct de vedere spiritual. Isus a folosit cuvinte dure către membrii Bisericii din Efes, spunându-le: „Însă am [ceva] împotriva ta: ai părăsit iubirea ta cea de la început” (*Apoc 2,4*). În *Mt 26,40-41*, când Isus i-a găsit pe discipolii săi dormind, i-a trezit, spunându-le să vegheze și să se roage ca să nu cadă în ispită. Sfântul Paul în *Ef 5,14*, *ITes 5, 6* și *Rom 13,11-14* a cerut audienței sale ca să se trezească din somn. Isus în *Apoc 16,15* a spus: „Iată, eu vin ca un hoț. Fericit cel care veghează și își păstrează hainele ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea”.

Acest jubileu ne dă oportunitatea de a ne reexamina viețile și de a ne căi de păcatul adormitului când ar trebui să fim treji și să facem lucrarea lui Dumnezeu. Pentru a sta treji în aceste vremuri, ar putea fi de folos următoarele practici:

1. Aspiră să crești în harul Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. Trebuie să fii mereu extrem de conștient că ai nevoie de îndurarea lui Dumnezeu pentru a te realiza în calitate de creștin; cere-i Domnului zilnic această îndurare. Paul i-a spus lui Timotei că trebuie să fie puternic în îndurarea care este Isus Cristos (cf. *2Tim 2,1*).

2. Petrece un timp de bună calitate cu Domnul în fiecare zi; vizitele regulate la Sfântul Sacrament îți permit oportunitatea de a fi în intimitate cu Domnul. Curge putere de la Dumnezeu către noi când suntem în prezența lui. În *Ps 16,11* ni se spune că în prezența lui Dumnezeu găsim plinătatea bucuriei și că la dreapta lui sunt desfătări veșnice.

3. Exersează prezența lui Dumnezeu. Adică fă o rugăciune înainte de orice activitate din zi. Când cultivi o conștientizare a prezenței lui Dumnezeu în tot ce faci, păcatul va fi respingător pentru tine. „«Se roagă fără încetare» cel care unește rugăciunea cu munca și lucrarea bună cu rugăciunea. Doar în acest mod putem să considerăm ca realizabil principiul de a ne ruga fără încetare”.

4. Creează-ți o cultură personală a Rusaliilor, în cadrul căreia să-i ceri Domnului o proaspătă revărsare a Duhului Sfânt asupra ta în fiecare zi. Astfel nu vei trăi din mană stătută. Rugându-te îndelung în limbi, zilnic, vei zidi interiorul tău (cf. *1Cor 14,4*). Duhul Sfânt face din noi izvoare de apă vie (cf. *In 7,38*) și ne ajută în lupta pentru credință în astfel de vremuri (cf. *Ef 5,18*; *Iuda 20*).

5. Primirea frecventă a sacramentelor, în special a Sacramentului spovezii și al euharistiei. Sacramentele ne ajută să rămânem neclintiți în credință. Ele ne ajută să ne legăm strâns de Isus, care ne spune în *In 15,5-6* că, dacă nu suntem în el și el nu este în noi, nu putem aduce roade.

6. Implicarea activă în evanghelizare. Papa Francisc a spus: „Cât de mult îmi doresc să gădesc cuvintele potrivite pentru a stârni entuziasmul pentru un nou capitol de evanghelizare plină de zel, bucurie, generozitate, curaj, dragoste fără limite și atracție! Totuși, îmi dau seama că niciun cuvânt nu e suficient dacă focul Duhului Sfânt nu arde în inimile noastre. Evanghelizarea plină de Duh este condusă de Duhul Sfânt, pentru că el e sufletul Bisericii chemate să proclame Evanghelia... Îl implor să vină și să reînnoiască Biserica, s-o înrădăcineze și s-o urnească pentru a înainta cu îndrăzneală ca să evanghelizeze toți oamenii” (*Bucuria Evangheliei*, 261).

7. A petrece timp cu Cuvântul lui Dumnezeu – citește, studiază și meditează asupra lui. Îți va zidi credința, va lumina drumul tău, va aduce roade în viața ta și o moștenire printre sfinți (cf. *Ios 1,8; Ps 1,1-4; Fap 20, 32*).

8. Folosirea activă a carismelor tale în grupul de rugăciune și în Biserica lărgită.

Domnul să ne dea milostivirea, ca să știm cât de mare nevoie avem să ne trezim în timpul în care suntem, ca să putem maximaliza orice oportunitate de a-i sluji Domnului cu credință.

Tată, ca ei sa fie una Ann Brereton

Cartea lui Neemia vorbește despre reconstruirea zidului Ierusalimului. Domnul îi cere lui Neemia să „reconstruiască” zidul Ierusalimului, un lucru de nerealizat pentru un singur om. Hotărât să-și îndeplinească misiunea, Neemia s-a apucat să unească poporul divizat (israeliții) în acest scop comun, iar ca rezultat zidul finalizat va deveni o fortăreață capabilă să reziste atacurilor inamicilor.

Trăim într-o lume divizată. Unitatea lipsește la diferite nivele. Națiunile se luptă împotriva altor națiuni. Religiile împotriva religiilor. Familiile contra familiilor. Indivizii contra indivizilor. Nu e nimic nou. De la începutul umanității, ruptura aleasă între Dumnezeu și umanitate a avut ca rezultat lipsa de unitate. Totuși, nu acesta e planul lui Dumnezeu pentru noi.

Astăzi, voci puternice strigă după unitate. Se construiesc azi relații între ramura principală și cultele evanghelice. În 2017 sunt planuite întruniri istorice pentru unitate. Numeroase culte creștine se vor întâlni și vor dialoga la Geneva, cu ocazia aniversării a 500 de ani de la reformă. Este a 50-a aniversare a Reînnoirii Carismatice Catolice, despre care Papa a spus: „S-a născut în condiții ecumenice și de aceea va fi în acel sens ecumenic”. Suntem martorii unității în diversitate la multe nivele.

Papa Francisc a mai spus: „Căutarea unității dintre creștini este o urgență de la care, acum mai mult ca oricând, nu ne putem sustrage. În lumea noastră, înfometată și însetată după adevăr, iubire, speranță, pace și unitate, este important ca propria noastră mărturie să fie capabilă, în sfârșit, să proclame într-o singură voce vestea cea bună a Evangheliei și să celebreze împreună misterele divine ale noii vieți în Cristos! Știm bine cu toții că unitatea este în primul rând un dar de la Dumnezeu pentru care trebuie să ne rugăm continuu, dar cu toții avem datoria de a pregăti condițiile, de a cultiva terenul inimii, astfel încât acest har extraordinar să fie revelat” (Papa Francisc, adresându-se membrilor delegației ecumenice patriarhale a Constatinopolului, 28 iunie 2013).

Leonard Ravenhill a spus: „Oportunitatea vieții trebuie ocupată în timpul vieții oportunității”. Acum este oportunitatea de a reconstrui. Un timp al unui har unificator, al speranței. Un timp al milostivirii și al iertării.

Sfinții Petru și Paul au avut neînțelegeri de doctrină care s-au rezolvat prin dialoguri fraterne. Crezul Niceean și Apostolic a rezultat din neînțelegeri. Aceste proclamații de credință s-au născut prin reuniunea creștinilor.

Satana vrea diviziune și a îndeplinit asta încă din grădina Edenului. Știa că trebuie să-l separe pe Adam de Eva, altfel ar fi fost mult mai greu să-i ispitească împreună. I-a ademenit puțin câte puțin... o tactică pe care o folosește și azi. Isus ne avertizează: „Dacă o casă este dezbinată în sine, casa aceea nu va putea dăinui”. (*Mc 3,25*).

Cât de mult poate lucra Duhul lui Dumnezeu într-un trup întreg, față de unul divizat.

S-ar putea ca vocea noastră să nu ajungă la capătul pământului, dar suntem chemați să fim ca Neemia, constructori în sfera noastră proprie de influență. Multe grupuri de rugăciune și comunități sunt divizate. Acest lucru nu este acceptabil. Ca lideri ai unui grup de rugăciune este imperativ necesar să lucrăm pentru unitate în grupul nostru sau în comunitatea noastră. Să dialogăm împreună despre ceea ce ne unește și ceea ce ne desparte. Această mișcare nu trebuie să fie către o unitate superficială, doar simbolică, ci către o conexiune mai profundă a inimii fraților și surorilor noastre. Trebuie să ne rugăm pentru harul de a transpune în viață cuvântul din *Fil 2,1-5*: „Faceți-mi bucuria deplină: să gândiți la fel, să aveți aceeași iubire, aceeași simțire, un singur cuget. Să nu faceți nimic din duh de ceartă sau din laudă deșartă, ci, cu umilință, fiecare să-l considere pe celălalt mai presus de sine, fără ca cineva dintre voi să caute numai ale sale, ci și ale altora. Să aveți în voi acea atitudine care este în Cristos Isus”.

Un mesaj de pe patul de moarte poate să înglobeze speranțele și dorințele celui care moare în privința celor ce rămân în viață. În *In 17* ne sunt relevată dorințele inimii Domnului nostru pentru cei pe care îi va lăsa în urmă. S-a rugat Tatălui înainte de începerea pătimirilor sale: „Nu mă rog numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în mine, prin cuvântul lor, ci toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că tu m-ai trimis... Să fie desăvârșiți în unire, încât să cunoască lumea că tu m-ai trimis și i-ai iubit pe ei, așa cum m-ai iubit pe mine”.

Rugăciunea lui Isus din *In 17* pentru unitate este valabilă și acum – deoarece încă nu s-a împlinit cuvântul „ca noi să fim una”. Unitatea noastră va face ca lumea să creadă în el.

Formarea viitorilor lideri

Jude Muscat

Știm cu toții că bunele abilități de conducere sunt esențiale în toate domeniile vieții umane. Dacă vrem ca oamenii să fie motivați și productivi, avem nevoie de lideri care să-i inspire. Desigur, în fiecare activitate umană motivația și productivitatea pot dobândi semnificații diferite. Ca să fim conști, suntem obligați să presupunem că știm despre ce e vorba, așa că vom trece direct la subiect.

Crearea unui anumit mediu

Luca în capitolul 6, 12-13 surprinde o imagine importantă, arătând că cei doisprezece au fost aleși din rândul discipolilor. Isus a creat mai întâi un anumit mediu, apoi i-a ales pe cei doisprezece. Dacă generația viitoare de lideri (sau orice altă carismă) trebuie să fie eficace și carismatică, mediul actual trebuie să fie unul plin de Duhul Sfânt. Slujirea de lider este pur și simplu una din slujirile care se dezvoltă într-un mediu plin de Duhul Sfânt, unde se petrec lucruri extraordinare, iar oamenii sunt încurajați și li se dă libertatea să exerseze carismele prin puterea Duhului Sfânt.

Descoperirea liderilor

Se consideră în general că cei doisprezece pe care Isus i-a ales ar fi fost ultimii candidați posibili pentru un rol de lider. Eu nu prea împărtășesc această teorie, căci reduce natura umană la zero. Știm că harul nu distruge natura umană, ci o desăvârșește. Așadar, Isus cel mai probabil îi văzuse deja pe cei doisprezece, le analizase acțiunile, fervoarea, inteligența, potențialul. Dar Isus nu s-a oprit aici. Luca arată foarte clar că Isus „s-a dus pe munte ca să se roage”. Buna noastră intuiție nu este suficientă; trebuie să-i dăm întotdeauna ultimul cuvânt Duhului Sfânt. Aproximarea de Dumnezeu (muntele) este esențială pentru liderii actuali, atunci când discern și caută potențiali lideri.

A fi lider poate fi chiar o abilitate și experiența ne-a învățat că mulți lideri au trăsături comune. E nevoie să identificăm tocmai aceste trăsături. În acest scurt articol mă voi limita să descriu în mod concis cele mai importante trăsături spirituale ce ne ajută să identificăm un bun lider.

a) Constructor de comunitate: Un lider bun este o persoană întotdeauna amabilă, capabilă să-i aducă pe oameni împreună, să-i țină împreună și arată un mare respect pentru toți.

b) Motivată de iubire: Mulți oameni pot să pară foarte puternici, să aibă multă creativitate, dar să nu fie întotdeauna motivați de iubirea față de comunitate.

c) Rugăciunea: Este foarte ușor de identificat o persoană ce are o viață de rugăciune puternică și stabilă. O persoană care se roagă arată în primul rând o mai mare dorință de Dumnezeu, decât o dorință de a aparține unui loc sau de „a face” lucruri pentru Dumnezeu.

d) Înclinație spre studiu și adevăr: Dat fiind că un lider trebuie să conducă, să îndemne și să fie un mentor este esențial să aibă o înclinație către studiu mai aprofundat, reflecție, meditație și căutarea adevărului. A rămâne la suprafață nu e pentru oamenii care doresc să schimbe lumea.

e) O abordare carismatică autentică: Mai simplu spus „a fi condus de Duhul Sfânt”. Darurile carismatice trebuie să fie vizibile și manifestate în puterea Duhului Sfânt. Un lider din RCC nu doar își manifestă cu putere propriile carisme, ci caută carisme și la alții și îi motivează să le folosească.

f) O persoană cu autoritate: citim în *Mt 7,29* că Isus învăța ca unul care avea „autoritate”. Acesta este conceptul de fond despre autoritate și cu siguranță nu înseamnă a fi despot sau autoritar: o persoană cu autoritate trebuie să arate un grad mare de umilință și trebuie să aibă o inimă deschisă, o minte deschisă și urechile deschise. Potențialii lideri trebuie să fie abordabili, să-i primească pe oameni cu dragoste, cu bucurie și milostivire.

g) O persoană cu avânt și viziune: Astfel de oameni ținesc către esențial. Ei nu se mulțumesc să reacționeze la ceea ce se întâmplă în jurul lor, ci împing lucrurile către un scop și îi implică și pe alții împreună cu ei. Ei nu sunt oameni ai cuvintelor goale, ci acțiunile lor sunt în concordanță cu ideile și viziunea lor.

Cum formăm lideri

În primul rând și înainte de orice trebuie să stabilim relații bune cu acești oameni. Aici e nevoie să lucrăm cu foarte multă grijă, căci e foarte ușor să se creeze dezbinare într-o comunitate dacă o persoană sau un grup de persoane sunt percepute ca „favorite”. A-i chema pe oameni la conducere nu înseamnă să fie ridicați în ierarhie, ci mai degrabă să fie ajutați să se dezvolte slujind cu umilință și astfel să iasă la iveală darul discernut în ei.

În timp ce ținem un ochi îndreptat asupra trăsăturilor prezentate mai sus, trebuie să le arătăm încredere și să le oferim oportunități de a prelua roluri de răspundere. Aceste roluri oferă mult feedback și ne ajută să urmărim progresele persoanei. Atunci când formăm lideri, colaborăm cu Dumnezeu. El e cel care pune darurile în persoane, iar noi le ajutăm să ajungă la maturitate. Dumnezeu poate avea planuri diferite pentru aceste persoane. Din acest motiv

trebuie să le dăm mai multe roluri. Atâta timp cât nu se creează dezbinare sau suferință trebuie să le dăm libertatea de a rezolva probleme și de a conduce lucrurile după capacitățile lor. Adevărații lideri sunt spărgători de ziduri, astfel încât ei pot deschide căi acolo unde nu sunt. Nu-i împovărați cu strategii vechi, atâta timp cât se menține un bun echilibru între vechi și nou. A fi mentor înseamnă a forma neîncetat, astfel că trebuie să oferim programe și ocazii bune de învățare. Este esențial să avem discuții deschise și oneste cu potențialii lideri. Trebuie să le recunoaștem realizările și să le arătăm apreciere și laudă acolo unde se cuvine. Pe de altă parte trebuie să arătăm greșelile, să atenționăm și să corectăm în consecință.

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ ICCRS

Efuziunea Duhului Sfânt este oare necesară celor care primesc Mirul la vârsta adultă?

Dacă Sacramentul Mirului se amână până când beneficiarul ia o decizie de liberă alegere ca adult (la vârsta de 18 ani sau mai mult), efuziunea Duhului Sfânt mai este necesară?

E o întrebare de înțeles, de vreme ce efuziunea Duhului Sfânt este darul esențial și urmărit al Sacramentului Mirului. Totuși, experiența confirmă că poate exista o diferență enormă între realitatea obiectivă a ceea ce face Dumnezeu când este administrat sacramentul și realizarea subiectivă în beneficiar.

Din punct de vedere obiectiv, Catehismul declară: „rodul sacramentului Mirului este revărsarea deplină a Duhului Sfânt, așa cum le-a fost dăruită și apostolilor în ziua de Rusalii” (CBC 1302). Așadar, când sacramentul Mirului este celebrat în mod valid – la vârsta copilăriei (în unele rituri orientale), adolescenței sau adultă – trebuie să mărturisim cu credință că impunerea mâinilor episcopului atribuie darul Duhului Sfânt.

Din punct de vedere subiectiv, Catehismul notează: „roadele sacramentelor depind și de dispozițiile celui care le primește” (1128). Broșura ICCRS *Baptism in the Holy Spirit*, inspirându-se din Sfântul Toma de Aquino, dezbate acest subiect: „diferiți factori, cum ar fi o predicare nepotrivită a cuvântului lui Dumnezeu, credința lăncedă, lipsa de căință pentru anumite păcate, o insuficientă pregătire, lipsa înțelegerii realității sacramentelor, o mentalitate seculară sau obstacole psihologice ori spirituale pot împiedica realizarea deplinei rodnicii a sacramentelor”. Astfel, deși întotdeauna sacramentele conferă harul, nu putem niciodată presupune că ele sunt „automat” rodnice în viața persoanei.

Scriptura ne arată că apostolii erau foarte atenți la ceea ce experimenta fiecare grup de noi creștini care erau aduși în Biserică. Ei căutau să se asigure că noii credincioși au aceeași experiență pe care ei înșiși o avuseseră – adică faptul de a fi cu adevărat „îmbrăcați cu putere de sus”, așa cum Isus a promis (cf. *Lc* 24,49). Acest lucru s-a petrecut, de pildă, cu noii credincioși din Samaria, Cezareea și Efes (cf. *Fap* 8,17; 10,44-45; 19,6).

În cazul lui Corneliu, Petru a împărtășit mai târziu Bisericii din Ierusalim că a fost martor al semnelor darului limbilor și al laudei spontane, declarând: „Când am început să vorbesc, Duhul Sfânt s-a coborât peste ei ca și peste noi la început. Atunci mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, care a spus: «Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt»” (*Fap* 11,15-16). Această dovadă a fost esențială pentru cei care l-au provocat pe Petru, care „Când au auzit aceste cuvinte, s-au liniștit și l-au preamărit pe Dumnezeu, zicând: «Deci Dumnezeu le-a dat și păgânilor convertirea spre viață»” (*Fap* 11,18). În mod cert, dovada observabilă a efuziunii Duhului Sfânt era o parte esențială a judecății Bisericii cu privire la viața creștină, chiar dacă niciun efect singular – cum ar fi de exemplu darul limbilor – nu a fost considerat vreodată ca test eficace al primirii Duhului Sfânt.

Partea întâi a broșurii ICCRS discută despre aceste efecte caracteristice ale efuziunii Duhului Sfânt. Deși ele diferă în fiecare persoană, au în comun următoarele aspecte: o întâlnire personală cu Isus, experiența iubirii sale de negrăit și a unei puternice conștientizări a prezenței Duhului Sfânt și a darurilor sale supranaturale: eliberarea de tendințele păcătoase, vindecarea relațiilor, revenirea la viață a Liturghiei, revitalizarea Scripturii, izvorârea din inimă a rugăciunii, rugăciunea în limbi, eliberarea altor carisme, conștientizarea luptei spirituale, zelul de a evangheliza.

Faptul că cineva primește Mirul la vârsta adultă (la 18 ani sau după) nu garantează în sine că rodul personal, de experiență, al efuziunii Duhului Sfânt se va și realiza. Oamenii primesc Mirul din felurite motive – deoarece doresc o creștere spirituală sau pur și simplu pentru că așa trebuie să facă ori pentru că Mirul este necesar pentru a face căsătoria în Biserică. În aceste cazuri, persoanele s-ar putea să nu fie pregătite în mod adecvat pentru a i se abandona în întregime lui Isus, lucru care stă în inima efuziunii Duhului Sfânt. Pe de altă parte, copiii sub vârsta de 18 ani, uneori chiar de timpuriu, la 7 ani, pot fi capabili de o astfel de abandonare. Așadar, factorul-cheie nu este vârsta, ci credința, căința, înțelegerea, o bună pregătire, abandonarea vieții proprii în mâinile lui Isus și deschiderea la Duhul Sfânt și la darurile sale.

O abordare pastorală îngrijită trebuie să se intereseze dacă aceste lucruri fac parte din experiența persoanei. Poate fi de ajutor ca persoana să parcurgă o listă precum cea de mai sus. Dacă aceste roade sunt evidente, să ne bucurăm că acest har de neprețuit a fost revărsat asupra vieții persoanei. Dacă nu, o putem invita la un Seminar de viață nouă în Duhul Sfânt sau îi putem oferi o rugăciune asupra sa pentru darul efuziunii Duhului Sfânt, pentru ca ea să poată avea parte de plinătatea a ceea ce are Dumnezeu pentru ei.

Putem lua aceeași postură despre care Sfântul Paul scrie de două ori în *1 Corinteni*: „V-am transmis, în primul rând, ceea ce am primit și eu” (*1 Cor* 15,3; 11,23). Noi, care am primit efuziunea Duhului Sfânt, avem o profundă obligație de a o „transmite” în toate modurile care sunt făcute accesibile în Reînnoirea Carismatică. Putem fi încrezători că Dumnezeu însuși caută să refacă rodnicia normală a Mirului, iar noi suntem chemați să ne rugăm pentru efuziunea Duhului Sfânt pentru oricine este dispus/ă să o primească.